

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Пловдив , 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева
Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Анг. Станева Въззивно гражданско дело № 20215300501473 по описа за 2021 година

Въззивното производство е по реда на чл.258 и следващите от ГПК във вр. с чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Образувано е по постъпила въззивна жалба, подадена от И. Ж. Т. чрез адв. Р.Г., срещу решение № 261345 от 27.04.2021 г., постановено по гр. дело № 5264/2020 г. на РС-Пловдив, XV гр. състав, с което са отхвърлени предявените от И. Ж. Т. срещу Областна дирекция на МВР- Пловдив обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 2 ЗМВР и чл. 86, ал.1 ЗЗД, с които се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер на 2 371,54 лева, представляваща възнаграждения за извършени от ищеца специфични служебни задължения по охрана на оръжия и боеприпаси в обособено помещение, предназначено за оперативно - дежурна работа в сградата на *** РУ при ОД на МВР- Пловдив за периода 01.02.2017 г. - 29.02.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.05.2020 г. до окончателното заплащане на задължението, както и обезщетение за забава върху главницата в размер от 385,46 лева, дължимо за периода 01.03.2017 г. – 19.05.2020 г., и е осъден И. Ж. Т. да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Областна дирекция на МВР-Пловдив сума в размер на 150 лева, представляваща разноски за процесуално

представителство от юрисконсулт.

В жалбата се навеждат доводи за погрешно възприемане на фактическата страна на спора, довело до неправилни изводи на съда, и като краен резултат е постановено неправилно решение. Неправилна е преценката на съда, че за изпълнение на специфичните служебни дейности следва да има нарочна заповед. Неправилно е прието, че не е осъществена дейност по охрана на оръжие и боеприпаси в обособено помещение. Искане за отмяна на решението и осъждане на ОД на МВР-Пловдив да заплати исковите суми, ведно с лихва за забава, като се присъдят и разноски.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ОД на МВР – Пловдив, с който се твърди, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а решението като правилно да се потвърди. Излагат се подобни съображения в тази насока. Възражава се за прекомерност на разноските. Прави се искане за присъждане на разноски, направени от въззиваемата страна, включително и за юрисконсултско възнаграждение.

Пловдивският окръжен съд, въззивно гражданско отделение, V граждански състав, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка на основание чл.269 от ГПК се констатира, че решението е валидно - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела, и допустимо – съдът се е произнесъл по иск, с който е бил сезиран – по предмета на делото, правилно изведен въз основа на въведените от ищеца твърдения и заявления петитум. Правилна е дадена материално – правната квалификация на исковете. Налице са всички положителни и липсват отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на решението.

Въззивната проверка за правилност се извършва на решението само в обжалваната част и само на поддържаните основания. Настоящият състав при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материално-правни норми, които е длъжен да коригира, и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Решението е правилно, като на основание чл.272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение.

Въззивната инстанция, като съобрази доводите на страните, съгласно правилата на чл.235, ал. 2 вр. чл. 12 от ГПК, и предвид релевантите

в жалбата въззивни основания, счита за нужно да отбележи следното:

Първостепенният съд е сезиран с искова молба от И. Ж. Т., който твърди, че работи по служебно правоотношение при ОД- МВР Пловдив, като за периода 01.02.2017 г. – 29.02.2020 г. е полагал труд при сумирано изчисляване на работното време на 24-часови смени, на длъжност ***. Неговите задължения се уреждали в Инструкция № Из-1373/21.06.2010 г. и Процедура за ежедневната дейност на служителите от „О. д. ч.“ на *** РПУ Пловдив. Престирането на работна сила се осъществявало в специално обособено помещение, предназначено за оперативно- дежурна работа, като в същото се помещавал и специален шкаф, в който се съхранявали оръжия и боеприпаси. Макар и да не му било вменено с изрична заповед, част от задълженията на ищеца касаели охрана на оръжията и боеприпасите, което се установявало от актовете, уреждащи неговите задължения и дневника за сдаване и приемане на дежурство в ОДЧ на *** РПУ. Съобразно нормата на чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР, към основното месечно възнаграждение следва да му бъде заплатено такова за изпълнение на специфична дейност по охрана на взривоопасни вещества. Неговият размер се определя въз основа на Заповед № 81213-671/09.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, а именно до 50 % от базовата сума. Ищецът посочва, че въпреки липсата на информация дали има издадена заповед за определяне на размер на допълнително възнаграждение, то такова се дължи. Претендира посочените суми за извършени от него специфични служебни задължения по охрана на оръжия и боеприпаси в обособено помещение, предназначено за оперативно- дежурна работа в сградата на *** РУ при ОД на МВР- Пловдив.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба, с който се взима становище за неоснователност на предявените искове. Излагат се съображения, че в процесния период са издадени две Наредби за заплащане на специфичните служебни задължения, като допълнителното възнаграждение може да възлиза на 50 % от 140 лева. Посочва се, че в длъжностната характеристика на ищеца не е възложено задължение за органа на взривоопасни вещества. Изтъква се, че подобна дейност не му е изрично възлагана и ищецът фактически не я е осъществявал. Поддържа се, че патроните, намиращи се в служебната каса, не са взривоопасни вещества съобразно чл. 7 от ЗОБВВПИ. Излага съображения, че, за да бъде заплатено допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности, следва тази дейност да се изпълнява пряко от съответните служители. В случая подобна дейност не само не е възлагана, но и не влиза пряко в осъществяваните от ищеца дейности. Определянето на допълнително възнаграждение се извършва единствено от ръководителя на структурата, т.е. директора на ОД МВР Пловдив, като за ищеца такова предложение е направено единствено за работа с видеозаписи. Поддържа се, че допълнителните възнаграждения са в процентно съотношение и същите не могат да бъдат определени от съда, а единствено от директора на ОД на МВР-

Пловдив. Моли се предявените искиове да бъдат отхвърлени. Претендират се разноси.

Въз основа на събраните по делото доказателства от състава на районния съд е прието за установено следното:

Безспорно е между страните, че за процесния период от 01.02.2017 г. до 29.02.2020 г. ищецът е заемал длъжността „***“ при ОД на МВР- Пловдив, като мястото му на работа е било в сградата на III- то РУ при ОД на МВР- Пловдив, като не му е издавана нарочна заповед за възлагане на извършването на специфични служебни задължения по охрана на оръжия и боеприпаси в обособено помещение, предназначено за оперативно- дежурна работа в сградата на *** РУ при ОД на МВР- Пловдив.

Правилно е отбелязано, че спорът е дали, без да е налице изрично възлагане, дейността по охрана на оръжията и боеприпасите в горепосоченото помещение е част от трудовите функции на длъжността „***“. §1, т.26а от ДР на ЗМВР дава легална дефиниция какво са специфични служебни дейности, но приложимата редакция за периода – предмет на исковата претенция, не е тази на ДВ, бр. 60 от 2020 г., а предходната, в сила от 14.10.2016 г. - пряко изпълнявани от държавните служители по този закон дейности за осъществяване на агентурно - оперативна, издирвателна, експертно - криминалистическа, патрулно - постова, пожарогасителна, спасителна и неотложна аварийно-възстановителна работа, държавен противопожарен контрол или превантивна дейност по чл.17, ал.2, т.1, контрол на държавната граница, химическа, биологическа и радиационна защита при инциденти и аварии, свързани с опасни вещества и материали, летателна, авиационна, парашутна, плавателна, водолазна, охрана на взривоопасни вещества, банкови или други ценности, борба с тероризма или участие в специални операции, откриване или обезвреждане на взривни вещества, конвоиране, съпровождане или транзитиране на лица, опазване на обществения ред и разследване по досъдебни производства. За да се определи допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности по чл.178, ал. 1, т. 2 ЗМВР, полицейският служител следва пряко да осъществява някоя от изчерпателно изброените дейности.

През процесния период ищецът е заемал длъжността "****" в ****- то РУ при ОД на МВР- Пловдив и длъжностната му характеристика не включва нито една от посочените дейности. Такива не са му възлагани пряко

с нарочна заповед. Според въззивния състав не е необходима нарочна заповед, но липсват и доказателства фактически жалбоподателят да е извършвал такива специфични дейности.

Споделя се извода на първостепенния съд, че заключение за извършване на специфични служебни дейности не може да се обоснове и от разпоредбите на Инструкцията за организация и реда за осъществяване на дежурство в МВР. Съдържанието на посочената разпоредба не вменява задължение на оперативния дежурен да осъществява охрана на оръжията и боеприпасите за тях, а единствено да разпорежи тяхното използване. Задължение за охраняване на оръжията и боеприпасите не следва и от разпоредбата на чл. 26, т. 5 от Инструкцията, тъй като тези задължения са възложени на друго лице - дежурния служител, който е разпределен на пост № 1 в сградата на ***-то РУ при ОД на МВР - Пловдив (доколкото в изпълняваните от него задължения се включва охрана на цялата територия на районното управление, включително сградата и паркинга). Съобразно съдържанието на чл. 26, т. 5 от Инструкцията, оперативният дежурен упражнява контрол за охрана, но не извършва сам тази дейност.

По делото е приета заповед № Из- 1985/ 09.10.2013 г. за утвърждаване на вътрешни правила за експлоатацията на оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, оптическите прибори и помощните средства в МВР, като в чл.16, т.2 е посочено, че техническият сътрудник/ старши техническият сътрудник (д.) в РУ отговаря за отчетността на ОБВВПИ и други активи по въоръжението и е длъжен да организира и осъществява съхранението на активите. Това обстоятелство се изяснява и от разпита на св. Ш. - д. на *** РУ при ОД на МВР- Пловдив. Според свидетеля, в оперативната дежурна стая е разположена каса, в която се съхраняват оръжия и боеприпаси за тях, зачислени на д.а, който е материално- отговорно лице. Цялостната охрана на районното управление (24 часа в денонощието) се осъществява от служителя, разположен на пост № 1, който не е оперативния дежурен.

От показанията на св. Ф. се установява, че ключът от стаята на ОДЧ се намира при съответния дежурен оперативен служител на смяна. Сочи и, че при приемане и предаване на дежурството, оперативният дежурен съставя

приемо - предавателен протокол, в който се описва съдържанието на касата. Съдът е приел, че съставянето на протокол за наличността в касата не е достатъчно, за да се изведе заключение, че ищецът охранява оръжията и боеприпасите. Самата дейност по описване на инвентара в касата в дежурната стая не представлява действие по охрана. При възникване на нужда оперативният дежурен би могъл да разпорежи използването на огнестрелно оръжие и поради това се осъществява опис на намиращото се в касата такова. Това не означава, че оръжието се охранява (пази) от оперативния дежурен.

От състава на районния съд са изложени подробни, обосновани и логични съображения, които напълно се споделят и не следва да се преповтарят. Основният аргумент на въззивната инстанция, за да приеме, че иска е неоснователен, е, че жалбоподателят твърди охрана на оръжие и боеприпаси, които не са посочени като специфични дейности по §1, т.26а от ДР към ЗМВР, а там са определени като такива охрана на взривоопасни вещества, което обаче не се твърди от Т.. Безспорно съществува разлика, което се установява и от дефинициите, дадени в чл.3, чл.4, чл.7 и §1 ДР към ЗОБВВПИ.

По тези съображения е неоснователно твърдението, че жалбоподателят е изпълнявал специфични дейности, като иска за заплащане на допълнително възнаграждение за това е неоснователен и недоказан и правилно е отхвърлен като такъв, ведно с акцесорния иск за лихва. Решението е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото – отхвърляне на жалбата, не следва да се присъждат разноски в полза на жалбоподателя, а само на ответната страна - юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от гореизложеното, Пловдивският окръжен съд, V граждански състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №261345/27.04.2021 г., постановено по гражданско дело №5264/2020 г. по описа на РС - Пловдив, XV граждански състав.

ОСЪЖДА И. Ж. Т., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Областна дирекция на МВР- Пловдив, с адрес: гр.

Пловдив, ул. Княз Богориди № 7, сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____